

Súd: Okresný súd Nitra  
Spisová značka: 9Csp/200/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116229867  
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Šiška, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2021:4116229867.10

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, sudcom JUDr. Borisom Šiškom, PhD., v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanému: F. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V.. C. XX, W., v konaní o zaplatenie sumy 1.594,55 eura, takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1074,82 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovanému voči žalobcovi sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť mu sumu 1594,55 eura, spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1594,55 eura od 26.08.2015 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel XX.XX.XXXX Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX na základe ktorej zriadil a viedol pre žalovaného účet č. V Zmluva sa spravuje aj obchodnými podmienkami a VOP, so znením ktorých bol žalovaný riadne oboznámený, čo potvrdil svojim podpisom. Podľa zmluvy bol oprávnený za poskytovanie produktov a služieb účtovať na ľarchu toho účtu poplatky podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Podľa bodu 3.8. VOP bol žalovaný povinný mať na účet dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov a akýchkoľvek záväzkov voči banke. Pretože žalovaný si túto povinnosť nesplnil a na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny, ktorý dlh nevyrovnal, účet zatvoril a tento debetný zostatok previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Podľa bodu 3.12 VOP musí žalovaný ako majiteľ účtu toto nepovolené prečerpanie bez zbytočného odkladu vyrovnať a z prekročenej čiastky platiť aj úrok na základe úrokovej sadzby. Podľa vývesky bola 1.7.2012 úroková sadzba 28 % ročne. K žalobe pripojil zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 08.08.2012, všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.10.2016, sadzobník poplatkov účinný od 01.07.2016, výpis z účtu žalovaného od 30.01.2015 do 25.08.2015, úrokové sadzby produktov účinné od 14.10.2016.

2. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 20.12.2016, ktorý bol spolu so žalobou a prílohami doručený žalovanému do vlastných rúk. Žalovaný voči platobnému rozkazu podal odpor, v ktorom namietal, že sa nechal nalákať na povolené prečerpanie účtu, o ktoré sám nežiadal, ale žalobca mu ho sám zrealizoval. Poukázal na svoju finančnú situáciu, predovšetkým na skutočnosť, že na jeho bežný účet chodila len podpora vo výške 300 eur z Úradu práce Vrāble, keďže bol nezamestnaný. Namietal výšku pohľadávky a príslušenstva, ako aj skúmanie jeho bonity. Vzniesol námietku premlčania, keďže od posledného navýšenia povoleného prečerpania prešlo viac ako 3 roky. Poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka § 101, § 103 a § 53 ods. 3. Navrhol, aby súd žalobu zamietol.

3. Súd platobný rozkaz zrušil uznesením zo dňa 23.01.2017.

4. Žalobca v replike uviedol, že so žalobcom uzatvoril dňa 08.08.2012 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a dňa 14.03.2013 zmluvu o povolenom prečerpaní. V jednotlivých výpisoch z účtu bol žalovaný poučený o tom, že pri čerpaní do výšky povoleného prečerpania je úroková sadzba 19,90 % ročne, pričom nad uvedenú výšku sa mu pripočíta úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. Ďalej poznamenal, že bonita žalovaného bola zo strany žalobcu overená pred poskytnutím povoleného prečerpania. Schopnosť žalovaného ako klienta bola preverená aj prostredníctvom reportu Spoločného registra bankových informácií a zo Sociálnej poisťovne. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti a je v súlade so zákonom. Žalovanému bolo počas trvania zmluvného vzťahu poskytnuté povolené prečerpanie, prvýkrát v marci 2013 vo výške 630 eur, v apríli 2013 vo výške 840 eur, v máji 2013 vo výške 880 eur a v júni 2013 vo výške 1070 eur. Žalovaný však opakovane prekračoval povolený limit, čím porušoval zmluvu tým, že sa dostal do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania. Na základe uvedeného žalobca znížil žalobcovi limit povoleného prečerpania na 0 (výpis č. 1/2014 - 01.08.2014). Špecifikoval výpočet dlhu, pričom istina dlhu predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Kreditné operácie žalovaného boli vo výške 4504,97 eura. Debetné obraty predstavovali tieto operácie pozostávajúce z platobných príkazov žalovaného, nákupov, výberov z ATM vo výške 4373,48 eura, úrokov vo výške 508,37 eura, a poplatkov za vedenie účtu 74,10 eura, hotovostného vkladu vo výške 3 eur, upozornení a výziev vo výške 30 eur. Pohľadávku podľa jeho názoru nemožno považovať za premlčanú, keďže žalovaný bol povinný vyrovnať dlh do 08.08.2014. K replike priložil podrobný výpis z účtu žalovaného a zmluvu o povolenom prečerpaní zo dňa 14.03.2013, spolu so žiadosťami o zmenu služby povolené prečerpanie - zvýšenie limitu požadovanej výšky prečerpania (840 a 880 eur).

5. Žalovaný v duplike uviedol, že zmluva o prečerpaní je neplatná. Opätovne namietal skúmanie bonity klienta, požiadal súd o vyhlásenie zmluvy o prečerpaní za neplatnú. Opakovane namietal premlčanie, avšak uviedol, že banka doručila žalobu na súd dňa 08.11.2016, teda necelé 2 mesiace pred uplynutím premlčacej doby, čo považuje za účelový krok. Podľa jeho názoru je aj nekalou praktikou rozhodcovská doložka včlenená medzi ostatné dojednania.

6. Na dupliku žalovaného reagoval aj žalobca, ktorý s poukazom na § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch dôvodil, že z dôkazov predložených súdu je zrejmé, že podmienka hrubého porušenia povinností nebola naplnená, keďže žalobca v žiadnom prípade neposudzoval schopnosť žalovaného splácať úver ani bez akýchkoľvek údajov o jeho príjmoch. Bonita žalovaného bola zo strany žalobcu overená pred poskytnutím povoleného prečerpania. K rozhodcovskej doložke poznamenal, že pokiaľ by súd vyhodnotil včlenenú rozhodcovskú doložku ako neplatnú podmienku, jej neplatnosť nespôsobuje neplatnosť celej úverovej zmluvy.

7. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom č. k. 9Csp/200/2016-91 zo dňa 12. októbra 2017 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1026,18 eura, ktorú sumu povolil splácať žalovanému v mesačných splátkach po 80 eur, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku do 20-teho dňa v mesiaci, pod stratou výhody splátok, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 28%.

8. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie, ktoré smerovalo proti napadnutej zamietajúcej časti zvyšku žaloby a v časti trov konania, pričom žiadal v tejto časti rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Poukázal na § 31 ods. 2, 4 zákona o platobných službách, ktorý výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Ďalej poukázal na bod IV ods. 2 a 3 zmluvy podľa ktorých je oprávnený zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán výslovne neupravené zmluvou sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami. Poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora rozsudok k Smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Teda všetky náležitosti úverovej zmluvy nemusia byť v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, aj keď ich klient nepodpísal. Vzhľadom k tomu podľa jeho názoru nie je dôvod pre nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Ďalej uviedol, že nepovolené

prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok. Podľa bodu 23 časť III VOP platných ku dňu uzatvorenia zmluvy, ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný) zostatok, resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročenie debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ľarchu účtu/vkladnej knižky, prípadne účtovať sankčný poplatok, ktorý je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Dojednanie úroku je upravené v VOP a výšku 28 % si odvodzuje z VOP a z odkazu na sadzobník poplatkov. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku, v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje, ak zverejní výšku úrokových sadzieb na trvanlivom médiu a sú zverejnené na výveskách a webových stránkach. Podľa jeho názoru nárok na úrok mu patrí aj po zosplatnení, teda až do vrátenia peňažných prostriedkov. Poukázal na § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 497 Obchodného zákonníka. Uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie NS ČR č.k. 33Cdo 212/2014, ktorý sa venuje i výkladu zmluvných úrokov a vyplýva z neho, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Tiež poukázal na to, že v roku 2013 sa navrhovala zmena OZ v § 53 ods. 9, mala byť pripojená veta „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neobsahuje. Podľa jeho názoru rozhodnutie NS SR 4 obo 143/98, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. K povoleniu splácať priznanú sumu v splátkach uviedol, že v odôvodnení absentujú dôvody (dôkazy), na základe ktorých súd prvej inštancie priznal žalovanému možnosť uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku, pretože sa dôkladne nezaoberal majetkovými pomermi žalovaného. Povolanie splátok priznanej sumy, ktorá vznikla neplnením zmluvnej povinnosti žalovaného, by bolo v rozpore s cieľom, ktorý je sledovaný žalobou. Žiadal priznať plnú náhradu trov konania.

9. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie uznesením č. k. 12Co/104/2018-213 zo dňa 11.06.2019 zrušil v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prvom rade odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že sa vôbec nevysporiadal s posúdením právneho vzťahu medzi sporovými stranami, t.j. právnym posúdením zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Ďalej uviedol, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť zmluvné úroky (ktoré v tomto prípade boli dohodnuté až do splatenia úveru), potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) za poskytnutie zatiaľ nesplatených finančných prostriedkov a dlžník by už neplatil z tohto dôvodu žiadnu sumu ako odmenu za ich využívanie. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Obchodný zákonník upravuje len počiatok platenia týchto úrokov, pretože v ustanovení § 502 ods. 1 prvej vety uvádza, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v dojednanej lehote splatnosti v splátkach alebo naraz po vyhlásení mimoriadnej splatnosti veriteľovi nevrátil. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov vnímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a závisia od dohody zmluvných strán, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka); pritom vo všeobecnosti platí, že môžu existovať popri sebe. Vo vzťahu k poplatkom za poskytnutie úveru, mesačného poplatku za vedenie úverového účtu a poplatkom za upomienky uviedol, že tieto poplatky nemajú povahu odplaty za konkrétnu zmluvnú službu poskytovanú bankou, a preto nepredstavujú

dojednania týkajúce sa ceny. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odpltnú službu banky klientovi, ale naopak slúži výhradne záujmom banky. Poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou podmienkou a neprijateľným zaťažením spotrebiteľa, keď banka má poskytovanie úverov v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nepredstavuje žiadne skutočné protiplnenie poskytované spotrebiteľovi. Odvolací súd upriamil pozornosť aj na skutočnosť, že žalovaný mal pôvodne na účte kladný zostatok. Do nepovoleného debetu sa dostal účtovaním poplatkov, ktoré spočívali v úrokoch, poplatkov za upomienku, za výzvu, za vedenie účtu. Teda žalovaný sa do debetu dostal nie vlastnými transakciami, ale účtovaním poplatkov zo strany žalobcu. S touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyporiadal.

10. Keďže súd prvej inštancie po vrátení spisu zo strany odvolacieho súdu zistil, že odvolanie podal aj žalovaný, spis opätovne predložil Krajskému súdu v Nitre. Žalovaný namietal v odvolaní, že súd prvej inštancie mal odrátať mesačné sumy úrokov, keďže určil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poukázal na skutočnosť, že mesačné splátky vo výške 80 eur, na ktoré ho súd zaviazal považuje za nereálne, keďže býva sám v podnájme, kde platí majiteľovi sumu 270 eur, a jeho príjem dosahuje 600 eur mesačne. Navrhol splácať úver splátkami vo výške 30 eur a aby ho súd zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 830,15 eura. Odvolací súd následne znesením č. k. 12Co/49/2020-248 zo dňa 30.11.2019 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj vo vyhovujúcom výroku.

11. Následne súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nariadil vo veci opätovne pojednávanie, pričom žalobca svoju neúčast' ospravedlnil, súhlasil, aby v uvedenej veci súd vykonal pojednávanie s poukazom na § 1 ods. 1 písm. p) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu. Žalovaný mal doručené predvolanie na pojednávanie podľa § 111 ods. 3 CSP (fikciou doručenia), svoju neúčast' neospravedlnil, ani nepožiadaval o odročenie pojednávania.

12. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu a na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov a to zmluvou, VOP, sadzobníkom poplatkov a výpisom z účtu, pričom mal za preukázaný nasledovný skutkový a právny stav :

13. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorá bola uzavretá medzi stranami dňa 08.08.2012 vyplýva, že žalobca ako banka a žalovaný ako majiteľ účtu uzatvorili zmluvu, ktorej obsahom bolo zriadenie osobného účtu pre žalovaného s číslom účtu XXXXXXXXXX s frekvenciou výpisov: ročne, spôsob doručenia: poštou, na adresu trvalého bydliska. V zmluve sa strany sporu zároveň dohodli, že žalobca je oprávnený za poskytovanie produktov/služieb zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov v platnom znení a všetky ich účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. Žalovaný vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou a so sadzobníkom, oboznámil sa s obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy a zaviazal sa ich dodržiavať. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako klientom dňa 14.03.2013 vyplýva, že v zmluvou bolo dohodnuté povolené prečerpanie do výšky limitu 630 eur na čísle účtu XXXXXXXXXX s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne a to v zmysle podmienok uvedených vo Všeobecných obchodných podmienkach. Z bodu 2 uvedenej zmluvy vyplynulo, že žalobca má právo zúčtovať si na ľarchu účtu (resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu klienta vedeného v banke poplatok za zriadenie/zmenu/prehodnotenie limitu povoleného prečerpania) vo výške uvedenej v Sadzobníku poplatkov žalobcu. Žalovaný ako klient vyhlásil, že pred uzavretím zmluvy sa oboznámil s jej súčasťami, a to so znením VOP a Sadzobníkov poplatkov, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok účinných ku dňu 01.10.2016 (ďalej aj „VOP“) vyplynulo, že klient banky musí mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Z bodu 3.12 VOP vyplynulo, že pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet a pod. môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnáť. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.“ Na základe žiadostí žalovaného zo dňa 03.05.2013

a 09.04.2013 bola zmenená požadovaná výška debetného limitu na sumu 840 eur (v žiadosti zo dňa 09.04.2013) a následne aj na sumu 880 eur (na základe žiadosti zo dňa 03.05.2013).

14. Podľa § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

15. Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere. (§ 497 a nasl.)

16. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že záväzok žalovaného, vznikol zo zmluvy o bežnom účte (zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a zmluva o povolenom prečerpaní). I keď uvedené zmluvy predstavujú tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetné zmluvy sú súčasne spotrebiteľskými zmluvami a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri ich uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak, príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte a zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti upriamuje súd pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

18. Vykonaným dokazovaním, preskúmaním obsahu listinných dôkazných prostriedkov predložených v priebehu sporu žalobcom, vychádzajúc z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu (i keď žalovaný spochybňoval platnosť zmluvy, ničím však tieto svoje tvrdenia nepodložil, nepredložil žiaden dôkaz na podporu svojich tvrdení) súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo dňa 08.08.2012 k platnému uzavretiu zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol bežný účet pre žalovaného. Na základe zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte, ktorá bola podpísaná žalovaným dňa 14.03.2013 došlo k jej uzavretiu. Rovnako nebolo sporné, že na žiadosť žalovaného žalobca zvyšoval povolené prečerpanie na jeho osobnom účte (žiadosť žalovaného zo dňa 09.04.2013 o zmenu výšky limitu povoleného prečerpania na sumu 840 eur, žiadosť žalovaného zo dňa 03.05.2013 o zmenu výšky limitu povoleného prečerpania).

19. V prejednávanej veci súd opätovne vykonaným dokazovaním dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby a to v časti žalovanej sumy vo výške 1074,82 eura. V prevyšujúcej časti žalovanej sumy súd žalobu zamietol. Súd tak nepriznal žalovanému celkovo sumu 519,73 eura, teda všetky poplatky, ktoré vyúčtoval žalobca žalovanému od 09.08.2014, pričom sa jedná o poplatky za vedenie účtu, úroky po znížení limitu povoleného prečerpania na 0 eur, upomienky keďže takéto konanie je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi a preto takýto nárok nemožno žalobcovi priznať.

Všetky uvedené poplatky žalobca účtoval žalovanému v čase, kedy už žalovaný nemohol disponovať s prostriedkami na svojom účte, teda mu zaúčtoval poplatky, na ktorých vzniku sa žalovaný ani nepodieľal.

20. Vo vzťahu k uvádzanému pojmu „nepovolené“ prečerpanie, súd poznamenáva, že takýto pojem nekorešponduje so skutočnosťou, keďže ide o také prečerpanie, ktoré žalobca de facto povolil konkludentným spôsobom, pretože aktívne konal pri realizácii debetných transakcií na účte žalovaného a robil tak opakovane. Za pozornosť stojí aj skutočnosť, že ani v texte Zákona o spotrebiteľských úveroch sa nikde nepoužíva legálny právny termín „nepovolené“ prečerpanie. Pre prekročenie (podľa žalobcu nepovolené prečerpanie) je príznačné to, že veriteľ dobrovoľne, a to aj opakovane, umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky nad rámec dohodnutého úverového limitu (povoleného prečerpania). Napriek uvedenému žalobca debetné transakcie na účte žalovaného aj naďalej vykonával, pretože k veci nepristupoval s náležitou odbornou starostlivosťou. Podľa kapitoly 1, článok 1, písmeno h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách, „odborná starostlivosť“ je úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi a/alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňujúcej sa v oblasti obchodníckej činnosti.

21. Z listinných dôkazov, ktoré boli predložené žalobcom vyplýva, že poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovaného sa týkali výlučne prevádzky bežného účtu a žiadny zo zaúčtovaných poplatkov priamo nesúvisí s povoleným poskytnutím úverového rámca formou povoleného prečerpania. Poplatky za služby súvisiace s vedením účtu nepochybne predstavujú dojednania o cene plnenia v zmysle § 53 ods. 1 OZ v rozhodnom znení, keďže všetky poplatky účtované žalovanému súvisia priamo s vedením účtu. Súd tak nemal pochybnosť o tom, že žalobcovi patrí poplatok za vedenie účtu a to až do doby kým obmedzil dispozíciu žalovaného s jeho finančnými prostriedkami, t. j. po realizovaní zníženia limitu povoleného prečerpania na 0 eur.

22. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania, súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že zmluvná podmienka upravená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok, na základe ktorej si žalobca uplatnil tento nárok i v tomto konaní už bola opakovane, napr. rozsudkom Okresného súdu Košice č. k. 36C/117/2013-55 zo dňa 29. 11. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/91/2014 zo dňa 24. 03. 2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/90/2015 - 51 zo dňa 14.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 11. 2016 č. k. 21Co/10/2016 - 72 v ktorej súd takisto určil, že zmluvná podmienka rovnakého znenia uvedená v bode 3.12 Všeobecných obchodných podmienok Prima banka Slovensko a.s. účinných od 20.01.2015 v znení: „Pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ bol povinný zdržať sa používania takejto podmienky. Tento rozsudok bol pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou jednak zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprimeranej zmluvnej podmienky, ako aj nárokov z nej vychádzajúcich. Súd v tejto súvislosti ešte poukazuje na rozsudky odvolacích súdov a to Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/181/2017 zo dňa 25.07.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/83/2017 zo dňa 07.11.2017. Z uvedeného dôvodu, keďže rozsudky, ktorými bola vyslovená neplatnosť z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, sú pre žalobcu záväzné, bolo jeho povinnosťou zdržať sa uplatňovania takýchto neprijateľných zmluvných podmienok (uplatňovania úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania). V tejto časti teda súd žalobu z vyššie uvádzaného dôvodu zamietol. Vzhľadom na uvedené sa súd v tejto časti žalobou viac nezaoberal, aj z dôvodu hospodárnosti, keďže samotná skutočnosť, že uvedená podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú spôsobuje, že žalobca sa musí používať takejto podmienky zdržať a nie sa jej naďalej dožadovať, hoci musí mať pozitívnu vedomosť o existencii takýchto rozsudkov, ktoré sú pre neho záväzné.

23. Navyše, súd upriamuje pozornosť žalobcu na skutočnosť, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom

je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaný ako spotrebiteľ nebol v zložitej finančnej situácii, nedostal by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazal by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí (obdobne uviedol taktiež Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku č.k. 9Co/92/2017 zo dňa 14.12.2017).

24. Nie je preto možné sa stotožniť s postupom žalobcu, že jednostranným právnym úkonom, a to Všeobecnými obchodnými podmienkami a najmä Sadzobníkom, ktoré môže jednostranne kedykoľvek sám meniť, vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte v rozpore s vôľou žalovaného, ktorý úrokuje úrokom značne presahujúcim úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch, napriek tomu, že spotrebiteľovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Súd takúto zmluvnú podmienku vyhodnotil s poukazom na § 53 Občianskeho zákonníka ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 4 písm. v), za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

25. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne skúmania jeho bonity, súd mal z listinných dôkazov preukázané, že žalobca ako veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou, pretože z interného systému vyplynulo (ktorého virtuálnu verziu žalobca inkorporoval do vyjadrenia k odporu), že žalovanému položil viacero otázok týkajúcich sa jeho osobných a sociálnych pomerov. Žalovaný namietal iba skutočnosť, že žalobca zámerne zmenil odpoveď, a to v časti, v ktorej ho dopytoval ako klienta ohľadne informácie, či je poberateľom starobného dôchodku a to s cieľom dostať ho do situácie, kedy nebude schopný splácať úver. V tejto súvislosti, súd poukazuje na skutočnosť, že povinnosť tvrdiť určité skutočnosti má charakter procesného bremena. Konkrétne zaťažuje toho, kto má procesnú povinnosť tvrdiť, ale aj toho, kto má procesnú povinnosť poprieť tvrdenia protistrany. Súd však zdôrazňuje, že sa musí jednať o substancované skutkové tvrdenie, teda tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je možné k nemu vykonať dokazovať. Takúto povinnosť si však žalovaný nesplnil, pretože uvedené skutkové tvrdenie nie je možné považovať za substancované, a aj preto, že takéto tvrdenie je ničím nepreukázané, nepodložené žiadnym dôkazom preukazujúcim také nekalé konanie žalobcu. Podľa názoru súdu relevantné boli skôr ostatné otázky, pretože týmito zisťoval žalobca skutočnú sociálnu a majetkovú situáciu. Okrem toho, v danom prípade je evidentné, že žalovaný v čase skúmania bonity nemohol byť poberateľom starobného a ani predčasného starobného dôchodku, z jediného pragmatického dôvodu na jeho strane, t. j. mladého veku (v čase uzatvárania zmlúv mal žalobca len 32 rokov). Nesprávne zodpovedanie uvedenej otázky pre účely skúmania bonity klienta vykazuje skôr charakter určitej nedôslednosti pri zadávaní odpovedí do systému, nie však úmyselný prejav vôle žalobcu smerujúci k poškodeniu žalovaného.

26. Súd ešte považuje za potrebné zareagovať na námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Podľa názoru súdu, predmetný nárok žalobcu nie je premlčaný a to z nasledovného dôvodu. Keďže pohľadávka z titulu nepovoleného prečerpania vznikla uplynutím lehoty 7 dní na splatenie povoleného prečerpania po znížení limitu povoleného prečerpania na sumu 0 eur, t. j. dňa 09.08.2014 (pretože žalovanému bol limit povoleného prečerpania znížený na 0 eur dňom 01.08.2014), v uvedený deň začala plynúť trojročná premlčacia doba. Zo strany žalobcu bola v uvedenej veci žaloba podaná na súd v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby a to dňa 08.11.2016, nárok žalobcu nemôže byť premlčaný, keďže si svoje právo na zaplatenie pohľadávky uplatnil včas. Výpočet zo strany žalovaného je potom možné považovať za nesprávny, a právne irelevantný vo vzťahu k prejednávanej veci.

27. Súd uložil žalovanému, aby sumu na ktorú ho zaviazal, t. j. 1074,82 eura zaplatil do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, keďže nemal preukázané skutočnosti tvrdené žalobcom ohľadne jeho finančnej situácie. Podľa ustanovenia § 232 ods. 3, 4 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich

splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Určenie dlhšej než trojdňovej lehoty na plnenie, ako aj povolenie splátok (§ 232 ods. 3 druhá veta, ods. 4 CSP) patrí medzi procesné úkony súdu. Pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti, alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže realizovať

v splátkach, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Súd musí ex offio prihliadnuť na: osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti), pričom súd môže určiť, že nezaplatením, resp. omeškaním s plnením čo i len jednej splátky, nastáva zročnosť celého plnenia (tzv. crossdefault doložka). V danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovaného k plneniu si svojich zmluvných povinností. Žalovaný počas konania neuskutočnil žiadnu úhradu, ktorou by aspoň čiastočne došlo k zníženiu dlhu. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do priznaných práv veriteľa. Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu veriteľa a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/322/2016-85 zo dňa 01. 03. 2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/392/2017- 77 z 28. 05. 2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/164/2018-336 zo dňa 27. 09. 2018).

28. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnejšiemu žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, pretože mu žiadne trovy nevznikli, ani zo spisu žiadne nevyplývajú. Súd pri výpočte úspechu vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný bol jednak úspešný v časti istiny vo výške 519,73 eura (32,59 %) a úplne úspešný v časti uplatňovaných úrokov 28 % zo sumy 1594,55 eura (100%), ktorá suma ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavovala sumu 2527,13 eura (sumu väčšiu ako samotná žalovaná suma). Žalovaný tak bol úspešný v sume 3046,86 eura z celkovej sumy 4121,68 eura (73,92%) a žalobca v sume 1074,82 eura (26,08%) Celkový úspech žalovaného tak predstavoval 47,84 % (73,92 % - 26,08 %), avšak vzhľadom na vyššie uvedené mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že v danej veci by bolo nespravodlivé nezahrnúť pre účely výpočtu úspechu v konaní aj úspech v časti príslušenstva (úrok 28% z uplatňovanej istiny), pretože súd mohol vyjadriť materiálne merateľný úspech žalovaného numerickým výpočtom.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku (výroky I. až III.) je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.